

Det kan ej gerna vara motbjudande för en gammal fru, som under minst tjugo år samlat folklöre af alla möjliga slag, att lemna Eder den önskade upplysningen.

I min barndom och tidiga ungdom (jag är född 1832) talade allmogen mycket om Pingstbröllopen, men de voro då bortlagda och icke ens förspelen till dem, majsjungandet, brukades längre i min hembygd, Rönnebergs härad. Att det hela icke blott gick ut på att fira gille är säkert nog, ty brudparet följdes i säng af spelman och gäster; dessutom lejdades brudparet bland den klass, som ej hade något anseende att förlora. Vidare förekomma i de skildringar, jag hörde, vissa drag, som antyder, att gillet egentligen skulle avslutas med äktenskap. Så t.ex. berättades att bruden ibland låtit leja sig med villkor att hon, efter att ha blifvit "sjungen i säng", finge gå sin väg. Vidare berättades, att man ibland brukat dricka brudgummen dödfull; men om detta senare skedde för att "freda bruden", eller blott och bart af råhet, är ju ej lätt att afgöra. Säkert är i hvarje fall att man längre tillbaka i tiden utan vidare avslutat Pingstbröllop med "fullbordadt äktenskap." Deremot kan jag ej i dessa skildringar finna något som antyder medveten "Vegetations-zauber," något som deremot före-

kommer i så många af skånska allmogens gamla offerseder, och som äfven utöfvades i fråga om kvinnors fruktsamhet. Ett drastigt drag af detta senare slag må här anföras: För att straffa lösaktiga ogifta kvinnor skiljdes i hemlighet en arbetsvagns framhjul från dess bakhjul och ställdes så, att då kvinnan återvände från besök hos älskaren, måste hon omedvetet gå emellan de frånskilda vagnsdelarna; i samma minut som detta skett, framstörtade två karlar och sköto de två "kärorna" tillsammans så vagnen blef hel, och nu var man förvissad om att den lösaktiga pigan fick känna följderna af sina kärleksförbindelser, d.v.s. blef fruktsam.

Det har varit mig ett nöje att kunna lemna Eder någon smula upplysning i fråga om Pingstgillet och jag står gerna till tjänst ifall Ni senare skulle önska få kännedom om s.k. "kinkiga" delar af vår folklöre. För mig har allt dylikt blott och enbart ett vetenskapligt intresse.

Men nu har jag en tjänst att utbedja mig af Eder. Skulle Ni vilja hafva godheten säga docenten Lauritz Weibull, att jag med otålighet väntar svar på de bref jag skrivit till honom. Jag såg af tidningarne att han för ett par dagar sedan besökt Helsingborg; hade jag förut känt till att han skulle hålla föredrag här, hade jag sökt ett personligt samtal med honom på ett par minuter, så skulle han blifvit befriad från att lemna

2

3

4

ACC. N:R M.183.13.

skriffligt meddelande; men vill Ni säga honom, att en enda rad
på ett brevkort anser jag vara tillräckligt för ifrågavarande
angelägenhet. Är detta uppdrag mindre lägligt för Eder, så låt
det vara samt skänk mig förlåtelse för min anhängan!

Med största högaktning
(Fru) Eva Wigström

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
4 ARKIV